

OMHELDS DE CACTUS is de titel van het monument dat ik voorstelde als beeld voor **Theo van Gogh**. Het is een recht voor z'n raap verbeelding van een uit de kluiten gewassen cactus, ruim vier meter hoog, in glanzend gegoten aluminium.

De naturalistisch ogende cactus, is feitelijk een 30 maal grotere uitvoering van zo'n potcactus die de gasten van EEN PRETTIG GESPREK mee kregen, nadat ze deze hadden gekust.

Geen versiering, toeters noch bellen, een beeld uit één stuk, dat pal staat voor wat het is. Het zal onverbloemd brutaal aandacht vragen door z'n pontificale plaatsing en confronterende spiegeling.

De spiegelbeeldvervorming, lachwekkende spiegeling voor kinderen, is voor volwassenen daarnaast ook confronterend. Want of je nu positieve of negatieve gedachten hebt over Theo van Gogh, DOOR DE SPIEGELLENDE CACTUSVLAKKEN WORDEN JE EIGEN GEDACHTEN GENADELOOS NAAR JE DIKKERE ZELF TERUGGEKAATST.

Wie zichzelf in de spiegel ziet doet geen ander iets aan.

Fundamentalisten hebben geen humor. Humor is van levensbelang.

In een boog, aan de rand van het evenemententerrein staan op zo'n 10 meter afstand van elkaar Hollandse iepen. Eén daarvan is weggevallen. Ik stelde voor het beeld op precies die vrij gekomen plek te plaatsen, pal aan het asfaltpad.

De cactus komt direct uit het zand, hier en daar wat onkruidjes rond de voet. Geen deftig gedoe, vooral geen sokkel, daar was Theo van Gogh de man-, en dit het beeld niet naar. Theo van Gogh stond altijd met beide benen op de grond en keek iedereen recht in de ogen.

Hem als zodanig herinneren leek mij hier dan ook zeer op z'n plaats.